

कारिरेष्टि f. Titel eines Werkes.
 कारिर्य Adj. zur Kārtti in Beziehung stehend
 Ind. St. 3,393, 12,355.
 कारीष Adj. aus Dünger hervorgegangen. —
 Hariv. 4353 fehlerhaft für करीष.
 *कारीषगन्धि m. Patron. von करीषगन्धि. f.
 *गन्ध्या. *गन्धी in einem adj. Comp. vor बन्धु.
 कारीषि m. N. pr. eines Mannes. Pl. sein Ge-
 schlecht.
 1. कारू 1) m. a) Handarbeiter, Handwerker GAUR.
 RĀSĀT. 8,495. f. काऊ. — b) *Bein. Viçvakar-
 man's. — c) *Handwerk, Kunst. — 2) Adj. grauen-
 haft, schrecklich (in einer Etymologie).
 2. कारू m. 1) Lobsänger, Dichter. — 2) Pl. N. pr.
 eines R̥shi-Geschlechts.
 कारूक 1) m. Handarbeiter, Handwerker Spr.
 7839. f. घ्रा. — 2) *n. die Frucht einer best. Pflanze,
 = वीरसेन GAL. Fehlerhaft für घ्राक.
 कारूकसिद्धासिन् m. Pl. eine best. Çiva'ttische
 Secte GOVINDĀ. zu ÇĀMĀ. zu BĪDAR. 2,2,37 (S. 392).
 *कारूज 1) m. das Product eines Handwerkers,
 Künstlers. — 2) Ameisenhaufen. — 3) ein junger
 Elefant. — 4) Schaum. — 5) wilder Sesam. —
 6) Mesua ferrea. — 7) rothes Rauschgelb.
 कारूषिक Adj. mittelidig. Nom. abstr. ऋत्वा f.
 *कारूषिका und *कारूषी f. Blutegel.
 कारूष्य 1) Adj. trefflich, preiswürdig. — 2) n.
 Mittelid.
 कारूष्यवेदिन् Adj. mittelidig. Nom. abstr. ऋत्वा
 n. R. 1,2,17.
 कारूष्यमत्र n. Titel eines Sūtra.
 कारूष्येविन् Adj. Sänger hassend MAIṚA. S. 1,8,7.
 कारूष्यायस् Adj. Sänger hegend, — pflegend.
 कारूष्य m. N. pr. eines Landes. Vgl. कारूष्य,
 कारूष्य.
 कारूषिदा f. Gov. Br. 1,2,21.
 कारूष्य und ऋत्वा fehlerhaft für कारूष्य und ऋत्वा.
 कारूष्य m. 1) ein Fürst der Karūṣha. *f. ई. —
 2) Pl. N. pr. eines Volkes, = कद्रूष्य. — 3) das von
 den Karūṣha bewohnte Land. — 4) N. pr. eines
 Sohnes des Manu, = कद्रूष्य. — 5) eine best.
 Mischlingskaste.
 कारूष्यक Adj. über die Karūṣha herrschend.
 कारूष्याव 1) vom Elephantenweibchen kommend.
 — 2) *m. Bein. Pāla-kāpja's.
 *कारूष्यापालयन m. Patron. von कारूष्यापालि GA-
 NAR. 3,172.
 *कारूष्यापालि m. Patron. von कारूष्यापाल.
 कारूष्येत्न m. N. pr. v. i. für कारूष्येत्ति u. s. w.
 कारूष्येत्त m. Seihe zum Läutern der Surā.
 II. Theil.

कारिती f. N. pr. eines Flusses oder einer Oert-
 lichkeit.
 *कारित्तम m. die obenauf schwimmenden geistig-
 sten Theile gebrannter Getränke.
 1. *कारित्तर m. 1) dass. — 2) Brunnen.
 2. कारित्तर Adj. worauf कारू folgt TS. PAṚ. 1,16.
 *कारिकटलव Adj. von कर्कटेलु.
 *कारिकय m. N. pr. eines Mannes. Davon *Patron.
 *व्यायनि गाṇा वाकिनदि in der Kāc.
 *कारिका Adj. (f. ई) von कृकपा.
 *कारिकन्धव Adj. (f. ई) von कर्कन्धु.
 *कारिकलासेय m. Patron. von कृकलास.
 *कारिकाकव Adj. (f. ई) von कृकवाकु.
 कारिकेशय m. Bez. Vibhīṣha's HANUM. U. S. 392.
 कारिकश्य n. 1) Rauheit, Härte (auch in übertr.
 Bed.). — 2) rohe —, harte Arbeit.
 *कारिकय m. N. pr. eines Mannes. Davon *Patron.
 *व्यायणि. कारिकय v. 1.
 कारिकारिण Pā. GAUR. 3,15,20 verdorben. Man
 erwartet einen Namen des Todesgottes im No-
 minativ.
 *कारिकिकि Adj. einem Schimmel ähnlich.
 कारिकोट m. N. pr. eines Schlangendmons.
 कारिकोटक 1) m. dass. — 2) n. N. pr. einer Stadt
 KARUĀS. 18,233.
 कारिका 1) Adj. im Ohr befindlich. — 2) *m. Pa-
 tron. von कारिका. — 3) *n. Ohrenschnal.
 *कारिकावरिकि oder *कारिकावरिकि m. Patron. von
 कर्पावरिक oder कर्पावरिक.
 *कारिकाप्रकिकि m. Patron. von कर्पाप्रक.
 *कारिकाचिक्रक Adj. von कर्पाचिक्रक P. 4,2,79, Sch.
 *कारिकावेष्टिकिकि Adj. (f. ई) zu Ohrringen geeignet.
 कारिकाश्रवस n. Name von Saṁān Āṇsu. Ba.
 कारिकाट Adj. den Karṇāṭa gehörig u. s. w.
 *कारिकायनि und *कारिका Adj. von कर्पा.
 कारिका 1) Adj. die Kṛt-Suffixe behandelnd, — be-
 treffend. — 2) m. Patron. in *कारिकावैपि. N. pr.
 eines Sohnes des Dharmāneta (v. l. कास्त und
 कारिका).
 कारिकायश m. Name verschiedener Saṁān Āṇsu. Ba.
 कारिकायुग Adj. von कृतयुग das Weltalter Kṛta.
 कारिकावीर्य m. Patron. Arjuna's, Fürsten der
 Haihaja. *चरित n., *पूजा f. und *वैद्य m. Titel
 von Werken.
 कारिकावेष 1) m. Patron. von कृतवेष Āṇsu. Ba. —
 2) n. Name verschiedener Saṁān ebend.
 कारिकास्वर n. 1) Gold. — 2) *Stechapfel.
 कारिकासिक m. Wahrsager.
 कारिकाथ्य n. Erreichung des Zieles.
 कारिका m. Patron. von कृत. Pl. sein Geschlecht.

Vgl. u. कारिका 2).
 कारिकासिद्धेव m. N. pr. eines Mannes.
 कारिका 1) m. a) (mit oder ohne मास) ein best.
 Herbstmonat. — b) Metron. Skanda's. — c) N.
 pr. a) eines med. Autors. — β) eines Varsha. —
 2) m. n. das erste Jahr in der 12jährigen Umlaufzeit
 des Jupiters. — 3) f. ई a) der Vollmondtag im
 Monat Kārttika. — b) der Neumondtag im Mo-
 nat Kārttika Ind. St. 10,293. — c) die Çakti
 Kārttikeja's. — 4) n. N. pr. eines Tirtha.
 कारिकाकुण्ड m. N. pr. eines Arztes.
 कारिकाकर्मस्मिन् m. Titel eines Werkes.
 कारिकाकाम्दाम्य n. Titel eines Abschnittes im
 Skanda- oder Padma-Purāṇa.
 कारिकासिद्धासि m. N. pr. eines Scholiasten.
 *कारिकाकिकि 1) Adj. im Monat Kārttika statt-
 findend. — 2) m. der Monat Kārttika.
 कारिकाकिय Adj. = कारिकाकिकि 1). Die Form
 wird getadelt.
 कारिकाकियत्र n. eine best. Begehung.
 कारिकाकिय m. 1) Metron. Skanda's. — 2) N.
 pr. eines Autors.
 कारिकाकियपुर n. N. pr. einer Stadt.
 *कारिकाकियप्रमू f. Bein. der Durgā.
 कारिकाकियत्रत n. eine best. Begehung.
 कारिकाकियषष्ठी f. ein best. sechster Tag.
 *कारिकाकोत्सव m. der Vollmondtag im Monat
 Kārttika.
 *कारिका m. Patron. von कर्तार.
 *कारिकावपि m. Patron. von कारिका.
 *कारिका m. Patron. von कर्तार.
 कारिका (verdächtig) und कारिका n. Ganzheit,
 Gesamtheit. Instr. vollständig.
 *कारिकासिक Adj. *प्रत्यय ein Kṛt-Suffix.
 कारिका Adj. 1) schlammig. — 2) dem Kardama
 gehörig.
 कारिका m. Patron. Ila's.
 कारिकासिक Adj. (*f. ई) schlammig.
 कारिकाय m. Patron. Ila's.
 *कारिकाट m. 1) Bittsteller. — 2) Lack, Gummi.
 कारिकाटिक m. 1) ein ärmtlich gekleideter Pilger
 Ind. St. 15,382. — 2) N. pr. eines solchen Pilgers.
 — 3) ein treuer, vertrauter Anhänger HARṢAḌ.
 73,5. — 4) Betrüger, Schelm, Einer der sich auf
 die Schwächen eines Menschen versteht.
 कारिकाटिन् = कर्पाटिन् GAL. = कारिकाटिक 1) KARUĀS.
 124,69.
 *कारिकापी f. Fröhlichkeit NIGU. PA.
 कारिकाय n. 1) das Kläglicthun, Jammern. — 2)
 Armut. — 3) Knickeret, Geiz. — 4) Mitleid.